

Kornel Morawiecki, ur. 3 maja 1941 r. w Warszawie. Absolwent Uniwersytetu Wrocławskiego, Wydz. Fizyki (1963); w 1967 doktorat.

Od 1963 pracownik naukowy Instytutu Fizyki, następnie Instytutu Matematyki Politechniki Wrocławskiej. W III 1968 uczestnik strajków studenckich na PWr, następnie wydawca i kolporter (z Jerzym Petryniakiem, Zdzisławem Ojrzyńskim, Piotrem Pleniewiczem, Ryszardem Trąbskim) m.in. w czasie pochodu 1 V ulotek wzywających do obrony represjonowanych studentów; od VIII 1968 drukarz ulotek i plakatów, uczestnik akcji plakatowej przeciw interwencji wojsk Układu Warszawskiego w Czechosłowacji, następnie uczestnik rozwieszania klepsydr upamiętniających śmierć Jana Palacha, malowania napisów na murach. Drukarz i kolporter ulotek potępiających pacyfikację protestów na Wybrzeżu w 1970. 1979-1980 współpracownik Klubu Samoobrony Społecznej we Wrocławiu; od jesieni 1979 współorganizator druku, kolportażu, następnie redaktor naczelny niezależnego miesięcznika „Biuletyn Dolnośląski”. W I 1980 napisał i wspólnie z redakcją „BD” rozpowszechnił oświadczenie potępiające inwazję Związku Sowieckiego na Afganistan. W VI 1979 (z Jerzym Petryniakiem, Zbigniewem Oziewiczem, Januszem Gorylem, Zbigniewem Duszakiem, Włodzimierzem Winciorkiem, Garetem Sobczykiem) witał Jana Pawła II w Warszawie, Częstochowie i Krakowie biało-czerwonym transparentem z napisem: „Wiara Niepodległość”; w Warszawie na pl. Zwycięstwa był to jedyny transparent o treści niepodległościowej.

W VIII 1980 z zespołem „BD” wspomagał strajki solidarnościowe z robotnikami Wybrzeża. Od IX 1980 współorganizator „S” na Dolnym Śląsku; członek „S” na PWr, w VI 1981 delegat na I WZD Regionu Dolny Śląsk, delegat na I KZD, jeden z inspiratorów „Pośłania do narodów Europy Wschodniej”; współredaktor gazety plakatowej „Nasze Słowo”. Przygotował i drukował odezwy NTS w jęz. rosyjskim do żołnierzy sowieckich stacjonujących w Polsce. 14 IX 1981 zatrzymany na 48 godz. pod zarzutem podważania sojuszu z ZSRS, zwolniony po poręczeniu przez rektora PWr i pod groźbą „S” strajku powszechnego w Regionie Dolnośląskim; w X i XI 1981 odbyło się kilka rozpraw przed Sądem Rejonowym we Wrocławiu.

13 XII 1981 uniknął zatrzymania: wieczorem przewoził sprzęt poligraficzny i wydrukowany 12 XII 1981 nakład kolejnego nr. „BD” do kolportażu; upoważniony przez Władysława Frasyńniuka do wydawania i podpisywania oświadczeń jego nazwiskiem; organizator podziemnej struktury drukarskiej i kolportażowej RKS „S”, redaktor podziemnego pisma „Z Dnia na Dzień” (1. nr drukowany w nocy 13/14 XII 1981 i kolportowany rano we wrocławskich fabrykach); od V 1982 w składzie RKS, następnie w związku z różnicą zdań z W. Frasyńniukiem nt. metod działania zrezygnował z członkostwa w RKS. W VI 1982 współzałożyciel Solidarności Walczącej, do 1990 przewodniczący; redaktor podziemnego pisma „Solidarność Walcząca”. 9 XI 1987 aresztowany, przewieziony do Warszawy, przetrzymywany w AŚ Warszawa-Mokotów, 30 IV 1988 podstępem zmuszony do opuszczenia kraju, powrócił po 3 dniach, deportowany z lotniska w Warszawie do Wiednia bez prawa powrotu. Emisariusz spraw polskich na spotkaniach w Anglii, USA i Kanadzie. Na wieść o strajkach powrócił nielegalnie do kraju w końcu VIII 1988 i stanął na czele SW.

Przeciwnik Okrągłego Stołu w 1989; ujawnił się na zjeździe założycielskim Partii Wolności w VI 1990. W 1991 redaktor naczelny pisma „Dni”. 1993-2009 pracownik Pwr.

Odnaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (Londyn, 1988). 1979-1990 rozpracowywany przez Wydz. III/III-1/Inspektorat 2 KW MO/WUSW we Wrocławiu w ramach SOR krypt. Harcerz/Tarantula/Ośmiornica.

Źródło: Encyklopedia Solidarności